

பெருநாள் காலை

■ தாஜ்

“ஏனெ... சிரிக்கிற?”

“ஒண்ணுல்லடா...”

ஒவ்வொரு ஆண்டும் பெருநாள் காலை என்பது, வழக்கத்துக்கு மாறாக வித்தியாசமானதாகவே விடியும்! அன்றைய காலைகளில் படுக்கையில் இருந்து எழுந்து ஆயத்தமாகவேண்டிய நேரகாலம் தாறுமாறாக இருக்கும். சாதாரணமாக படுக்கையைவிட்டு எழுவதென்பது ஏழு, ஏழைரை அல்லது எட்டுமணி என்பதல்லாம் நடக்காது. விடியற்காலையில் கோழி விழித்துக் கூவுவதற்கும் முன்பே எழுந்துவிட வேண்டியது கட்டாயமாகி போகும். எழுந்தவுடன் சட்டென ஆயத்தப்பட வேண்டியதும் அத்தியாவசிமாக இருக்கும். இங்கே, பெருநாள் காலையென நான் சிலாகிப்பது 'ஈதூல் ஃபித்தர்' என்கிற நோம்பு பெருநாளின் காலைகளைத்தான் எங்களின் இன்னொரு பண்டிகையான ஹஜ் பெருநாள் விசேசமானதுதான். என்றாலும், அதன் காலைகள் குறித்த என் சிலாகிப்புகள் அத்தனைக்கு இல்லை.

என்பாட்டி எங்கவீட்டின் நிகழ்வுகளை கண்ணும் கருத்துமாக பராமரித்துவந்த காலத்தருணங்களில், நோன்பு பெருநாளன்று, இருட்டே மங்காத அதிகாலை மூணு மூணேகாலுக்கெல்லாம் என்னை எழுப்பி விட்டுவிடுவார்கள்.

“தம்பி தாஜி... எழுந்திரிப்பா... , சீக்கிரம் எந்திரி... , கண்ணே முழிச்சிப் பாக்க மாட்டேங்கிறானே... . ! என்ன செய்றதென்று தெரியலையே..., நேரம் ஆயிட்டே இருக்கே... . எழுந்திரிப்பா... . இவேன் என்னப் புள்ளையா இருப்பானே தெரியலையே!?” பெருநாளும் அதுவுமா புளைங்க சீக்கிரம் எழுந்திரிக்காது?

ஓவியம்: ஜே.கே.

என்ன இவேன் இப்படி தூங்குறான்... !? ஏ... மும்தாஜி... . செத்தவந்து நீதான் எழுப்பினா என்ன.. ? நேரமாயிட்டு இருக்குல்ல, கறிக்கடைக்கு போயிட்டுவரணும். பெருநாள் ஃபஜூரு தொழுகைக்கு போகணும்... " என்று நச்சரிக்க ஆரம்பித்துவிடுவார்கள். எங்க அம்மா, பாட்டிய சத்தம்போடும். "அவன நான் எழுப்பிறேன், நீ வா இங்க, வந்து வடைக்கு அரைச்சது போதுமாணுப் பாரு... ? காப்பித்தண்ணி கொண்டு போயி கொடுத்தா... அவன் தானா எழுந்திரிச்சிட்டு போறான். "

பாட்டி முடியாம போய், அம்மா வீட்டை நிர்வகித்த போது, பெருநாள் விடியல்களின் விசேஷமுகம் சற்றைக்கு மாறியதாக இருக்கும். அம்மா என்னை எழுப்புவதென்பது நாலுமணி என்றாகிபோனதில் கொஞ்சம் நிம்மதி! கல்யாணம் ஆகி, தனிக்குடித்தனமென வந்துவிட்டப்பிறகு, பெருநாள் காலைகளில் பரம்பரை வாசனை மாறாமல், "என்னங்க... என்னங்க"ன்னு என் மனைவியும் கூப்பாடு போடத்தான் செய்வாள். அவள் கூப்பாடு கணக்கிலேயே சேத்திக் கிடையாது. எத்தனை மணிக்கு அவள் என்னை எழுப்ப ஆரம்பித்தாலும்; நான் எழுவதென்பது என்னிஸ்ட நேரம்தான். ஆனாலும், அது காலை ஆறுமணிக்கு முன்னே என்பது நிச்சயம்.

தலைச்சம் பிள்ளையான நான், என்பாட்டிக்கு ஏகசெல்லம். அம்மாவுக்கெல்லாம் என்மீதான அந்த அந்தஸ்து அடுத்தப்படிதான். என்னை சீராட்டவும் பாராட்டவும் என் பாட்டிக்கே ஒரு நாளின் முழுநேரமும் போதாதபோது, பின்னர் என் அம்மவுக்கும்தான் ஏது நேரம்?

"என் மூத்தப் பொண்ணு ஆபிதா, சின்னவ மும்தாஜிக் காட்டிலும் அத்தன அழகுன்னு வாகூறாதவங்களே இல்லை! அவ காலு பெருவிரலுக்கு காணமாட்டா இவ! சொந்தக்காரங்களாம் ஒண்ணுப்பார்த்த மாதிரி அப்படியேதான் சொல்லுவாங்க. அவட்ட உள்ள சேட்டை என்னன்னா சுத்தம் பாப்பா! ஒருத்தங்க கிட்டக்க அண்டவிட மாட்டா! சுத்தமுன்னா சுத்தம் அப்படியொரு சுத்தம்! அவ, கால் அலம்பண்ணு போனா, வர அரைமணியாவது ஆவும்! பத்து வாளி தண்ணிகூடப் பத்தாது! உள்நூரிலப் பாத்து, பணம்படைச்ச குடும்பத்துலத்தான் அவள கட்டிகொடுத்தேன். 'தண்ணிக்கொடத்தாரு'

குடும்பமுன்னா... என்ன சாதாரண குடும்பமா? நிலபுலங்களுன்னு மூணுநாலு தலைமுறைக்கு சொத்துவுள்ள குடும்பம்! அங்கே அவ ராணிமாதிரி வம்சம் விளங்கியிருக்க வேண்டியவ பாரேன்... ஆண்டவன் அவளுக்கு ஒரு புள்ளையை கொடுக்காம போயிட்டான். நேர்த்திக்கடனும் பாத்தியாவுமா எத்தனையெத்தன தர்ஹான்னு ஏறியிறங்கியிருப்பேன்! அவளும் தின்காத மருந்தில்ல. நாலுபெத்தவ, ஐஞ்சுபெத்தவ சொல்றாலுவோன்னு... மருந்துகடலே அதையும் இதையும் வாங்கி, கைப்பக்குவமா லேகியமுன்னும்; சூரணமுன்னும் கொஞ்ச நஞ்சுமா நான் செஞ்சி கொடுத்திருப்பேன்? அல்லா கண்ணுதொறக்கலேயே! அந்த விசனத்திலேயே அவ போய் சேர்ந்துட்டா. "

"ரஹமானிக்கா... நீ சபூர் செய்யணும். ஒரு கதவ சாத்துற அல்லா, கட்டாயம் இன்னொரு கதவ திறப்பான்!"

"இல்லப் புள்ள, அல்லா என்னை ரொம்ப சோதிச்சிட்டான். என் மொவன் ஹபிபுரஹ்மான, ஒரே ஆம்புளப் புள்ளன்னு அவுங்க அத்தா அப்படித்தான் வளத்தாரு, ஊரே மெச்சுற மாதிரிதான் படிக்கவும் வச்சாரு! அவனும் உசத்தியா பெரிய படிப்பல்லாம் படிச்சான்! சந்தோஷமாதான் இருந்துச்சு. பாரு... அவன் சுழி நல்லா இல்லயே! ஊரையே எதுத்துக்கிட்டல்ல திரிஞ்சான். பட்டாளத்துக் காரங்களோடனும், வெள்ளைக்கார துரங்களோடனும் சினேகம் போட்டுகிட்டால் நின்னான்! நம்ம தாய்புள்ளைங்க ஒருத்தருட்டையும் சேரமாட்டான்! அவனோட சிகேகிதம்தான் அவனுக்கு முக்கியம். அவுங்க அத்தா, எத்தனையோ தவ அந்த ஸ்நேகம்லாம் வேணாடாணு எடுத்து சொல்லியும் கேட்கலையே. 'என்னங்க ராவுத்தற... , நீங்க ஊர்ல யாவாரமுன்னு... கடைக்கண்ணின்னு வைச்சகிட்டு எத்தனை மதிப்பு மாரியாதையா வாழறிங்க? உங்க புள்ள என்னன்னா... இப்படி துரை ஸ்நேகமுணும், பட்டாளத்தாங்க ஸ்நேகமுணும் வைச்சகிட்டு, எங்களல்லாம் ஆகாதவனா பாக்கிறது நல்லாவா இருக்கு? அட, நாங்க யாரு? வெள்ளைக்காரன்கிட்டே இருந்து நாட்டை மீட்கணுங்கிற காந்தி கட்சிகாரங்க! எங்கள போயா ஆகாதவனா பாக்கிறது? நம்மளவங்கல படிச்சவன்,

பெரியவண்ணு எத்தனைப் பேர் இருக்காங்க? அலுங்கட்டலாம் உங்கப் புள்ள பழகப்படாதா? இன்னைக்கி மாதிரி நாளைக்கும் உங்கட்ட நாங்க கொடுக்கல்வாங்கல் செய்துகிட்டு பரஸ்பரம் பாராட்ட வேணாமுங்களா? பையன கொஞ்சம் கண்டிங்க?'ன்னு, ஊர்ல இருக்கிற பெரியவங்களேந்து சின்னவங்கவரைக்கும் அத்தனைத் தமிழ்காரங்களும் அவருட்டே வந்து வாய்கூறுன்னா... அவரு என்ன செய்வாரு? கோவம் வந்து, ஒருதரம் பாரு... பெரம்பால விலாசு விலாசுன்னு அவன விலாசிட்டாரு! அவன் கேட்பனானுட்டான். நானும், எம்பாடுக்கு சொல்லவேண்டியதெல்லாம் சொல்லத்தான் செஞ்சேன். என் தங்கச்சிகாரி ரொகையா இருக்காள அவகூட சின்னம்மாகாரிங்கிற முறையில், 'இப்படி தம்பி... அப்படி தம்பின்னு எவ்வளவோ எடுத்து சொன்னா... , யாரு என்னத்தச் சொன்னாலும் அவன் அவனிஸ்ட் துக்குதான் நடந்தான். ஓயமா சிகரெட்டு வேற! நானே அல்லாட்ட அவன அழைச்சிக்கணு துவாகேட்டேன். அதுபாரு... ஆம்ன்னு ஆயிடுச்சு! ரெண்டு பொம்பள புள்ளிங்களுக்கு இடையில் மரிகொழுந்து மாதிரி ஒரு மொவன பெத்து, அப்படி ஒரு வளப்புன்னு வளத்தது... , மண்ணு திங்க கொடுத்ததுதான் மிச்சம்!"

என் பாட்டி சொல்லச் சொல்ல கேட்டுக் கொண்டிருந்த அந்த தூரசொந்தத்துக்கார பொம்பள, ஒரு கண்ணுக்கு அழுதுட்டு. தான் போட்டிருந்த தாவாணி முந்தானையால, செருமியப்படி தன் கண்களை துடைத்துக் கொண்டு, "அல்லா ஒருத்தனாலத்தான் நீ கொண்ட துயரத்த நிவர்த்தி செய்ய முடியும், அவனில்லாம, இந்த துனியாவுல யாராலேயும் ஓனக்கு ஆறுதல் செய்ய இயலாது. நீ சபூர்செய்யணுக்கா"

"போடி இவள, பொறந்ததுக்குன்னு இந்த மண்ணுல என்னன்ன கஷ்டங்க உண்டோ அத்தனையும் அனுபவிச்சாச்சு! இனிமே போய் சேரவேண்டிய ஒண்ணுதான் பாக்கி. அண்ணன் தம்பி தங்கச்சின்னு மொத்தம் பதினோரு பேரோடு பொறந்து வளர்ந்து, எட்டு வயசுல கல்யாணம் கட்டிக்கிட்டு அல்லோலப்பட்டவதான், என்றாலும், அப்புறமா, அப்படியொரு வாழ்க்கைய எட்டுபட்டு ஜனங்களும் மெச்சுறமாதிரி

நான் வாழ்ந்தேன்னு வச்சுக்கேயேன்! இந்த தெருவில் அப்ப பூந்தோட்டம் இருந்துச்சு. வீட்ட இங்கத்தான் கட்டணமுன்னு என் ஊட்டுக்காரரு, இங்கே இருந்த பூந்தோட்டத்தை ஓட்டினமாதிரி இத்தனைப் பெரிய வீட்டே... . இந்தப் பக்கத்துலேயே மொதோ மாடிவீடுன்னு கட்டிவைச்சி, என்னை அவரு அப்படித்தான் தாங்குனாரு! பாக்கு யாவாரத்துல ஊரே மலைக்கிற மாதிரி அவர் சம்பாதிச்சதும், சம்பாதிச்சத வீட்ல கொண்ணாந்து பைபையா கட்டிப்போட்டதும் கொஞ்சமாயென்ன? காரைக்காலில் இருந்து பாக்கெ ராத்திரியோட ராத்திரியா ஆளவச்சு கொண்டுவறாதென்ன! அதை நாலாப் பக்க சந்தைகளுக்கும் கொண்டு போயி, எல்லா பக்கத்துகாரர்களுக்கும் யாவாரம் செய்றது என்ன? அப்படி பாடுப்பட்டு அம்புட்டு காசுப்பணம்தான் சேர்த்தாரு! என்னா ஆச்சு கடைசில? ஒருநா பொசுக்குன்னு அவருபோய் சேர்ந்துட்டாரு! அவருபோன கையோட, ஒண்ணுப்பின்னால ஒண்ணுன்னு என் பெரிய மகளையும் மகனையும் அல்லா கூடவே அழைச்சுகிட்டான்! அப்புறமா நான் மங்கி நடபொணமா ஆயிட்டேன் புள்ள!"

"அட அல்லாவெ! உனக்கு வந்த சோதனைங்க, உன் எதிரிக்குகூட வரக்கூடாதக்கா. "

ஆனாலும் பாரு.. என் சின்னப் பொண்ணு மும்பாஜுக்கு, வீட்டோடு மாப்பிளையா பார்த்து கட்டிக் கொடுத்ததுக்கு பொறவு ஆண்டவனா கண்பார்த்து இவனை கொடுத்தான். எம் பேரன் இவனப் பாக்கிறப்ப, எம் மெவனப் பாக்குற மாதிரியே இருக்கு! அவனோட ஜாடை, நடை, அதே பேச்சு, புத்தியெல்லாம்கூட அப்படியப்படியே இருக்குதுன்னா பாத்துகியேன்! சமயங்கல நினைச்சுப்பார்த்தா திக்குங்குது. இந்த துனியாவுல எல்லாம் ஹொதரத்தாதான் இருக்கு போயேன்! அல்லாதான் இவனுக்காவது நல்லப் புத்திய கொடுத்து நீடித்த ஆயுசும் நிறைஞ்ஜ பரக்கத்தையும் கொடுத்து காவந்துப்பண்ணித் தரணும். "

"ஆமாக்கா... அல்லா, இந்தப் புள்ளையையாவது உனக்கு தந்து, உன் மனசில பால்வார்த்தானே! அல்ஹம்துரில்லா! அல்லா போதுமானவன்! நா, வரமாசம் ஹஜ்ஜுக்கு போறேங்கா. ., சீய்யாழியில எங் கொளுந்துனாவுடைய

தாய்புள்ளைங்க இருக்கு. அங்கேயும் போய் சொல்லிட்டுவரதுதான் நல்லதுன்னு கிளம்பினப்போ, சீய்யாழி போனா, யெந்தோழி ரஹமானியக்காகிட்ட முதல்ல சொல்லிட்டு அப்புறமா நீ யாரிட்டவேணுமுன்னாலும் சொல்லிட்டுவாடி'ன்னு எங்க அம்மா சொன்னாங்க. மாகனாம்பட்டுலேந்து கொள்ளடம்வந்து,பதினோருமணிரயிலப்பிடுச்சு சீய்யாழியில எறங்கின கையோடு, முதலுல இங்க சொல்லிட்டுதான் போவணுமுன்னு எனக்கு தோணவும், அப்படியே விசாரிச்சுகிட்டே வந்து சேர்ந்தேங்கா. இங்க வந்துப்பாரு... உங்கதைய கேட்க வச்சருக்கான் ஆண்டவன்!"

"அப்ப நீ, பாத்திமுத்து ஜொஹரான் மகளா நீ! அவள பாத்து எம்புட்டு காலமாச்சு! உங்கம்மா இந்தப்பக்கம் வந்தாபோனா என்னப் பாக்காம இருக்கமாட்டா? என் மேல உயிரத்தான் உடுவா! அப்படியொரு தோழி நாங்க! நல்லா இருக்காளா உங்க அம்மா?"

"அல்லா உதவியால நல்லா இருக்காங்கக்கா, நான்தாக்கா அவுங்கள வைச்சுப் பாத்துக்கிறேன்! அப்புறங்கா, உங்கமகளா சொல்றேன் கவல படாதக்கா... நீ படவேண்டிய கஷ்டத்தல்லாம் பட்டு முடிச்சுட்டே. உன் பேரனை வேணுமுன்னா பாரு, நீ நெனைச்சா மாதிரி நிறைஞ்சி இருப்பான். இந்த ஜில்லாவையே ஆளுறான ஜில்லையானனுப் பாரு!"

"நானும் நேத்திகடன் பாத்தியாவாதான் இருக்கேன். அவன அல்லாதான் கண் பாக்கணும். நம்ம கையில் என்ன இருக்கு! எப்பவும் பாரு இவென் நினப்பாதான் இருக்கு! கபுருல கொண்டுபோயி கட்டைய வச்சாகூட, தறிக்காது போலிருக்கு!"

நான் பக்கத்துல இருக்கிறப்ப, எப்பவாவது யாரிடமாவது என் பாட்டிமா இந்தக் கோர்வையான தகவலை அலுக்காம சொல்லும். அதக் கேட்கிறப்ப எனக்கு என்னமோ போல ஆயிடும். தனது இழப்புகளை முன்வைத்து, என்மீது கசியும் அவுங்களது அபரிமிதமான அன்பு; என் இளம்வயதில் மட்டில் இருந்திருக்கும் என்றால், எனக்கு பாட்டி குறித்த நெகிழ்வு பெரிதாக இருந்திருக்காது. ஆனா, என்மீதான அவுங்களது வாஞ்சையும், அன்பின் நீட்சி அவுகளது உயிர் பிரியும் நொடிவரை நீண்டிருந்தது! அது ஒருவகையில்

வியப்பு என்றாலும், இன்னொரு வகையில் பலமாதிரியான கஷ்டங்கள்.

பகல் பன்னிரெண்டு மணிப் பார்க்க வீட்டின் கொல்லைப் பக்கம் போக முடியாது. விடமாட்டாங்க. மீறி போகும் பட்சம், "உச்சிப் பொழுதில் தலைச்சன் பிள்ளைங்க தனியா அங்கல்லாம் போகக் கூடாடுப்பா!" என்பார்கள். சரி, இரவு நேரம்? ம்ஹும் கூடவே கூடாது. சங்கிலிகருப்பன், சைத்தான், பூதம், காட்டேறியெல்லாம் கொல்லைக் கதவுக்கு அந்தப் பக்கத்தில் தலைச்சன் பிள்ளையை அறைய தயராக நிற்கும்!

எங்கத் தெருவில் எவ்வொருவரும் 'உபாத்தாகி விடக்கூடாது. மகரீபு'க்குப் பிறகு அவர்கள் ருகானியா உலாத்துவார்கள்!' அதனால், மாலை ஆறுமணிக்கு மேல், குறைந்த பட்சம் ஒரு வாரத்திற்கேணும் நான் தெருவில் இறங்கிவிடக் கூடாது. மீறக்கூடுமென்றால், கோபம் கொண்டுவிடுவார்கள். அவர்களது கோபத்தை பொருட்படுத்தாதப் பட்சம், எனக்கு என்னவோ ஆகிவிடுமென தனக்குத்தானே புலம்பியபடியே இருப்பார்கள். சில நேரம் கோபமுற்று, என்னிடம் பேசுவதை தவிர்க்கப்பார்ப்பார்கள்! இதனையொட்டி, பாட்டியிடம் அனுசரணையாகப் போய்விடும்பட்சம், உடனே எனக்கு சாம்பிராணிப் புகை போட்டு, பின்னர் ஓதியும்விடுவார்கள்! அவர்களது அன்பு நோகாமல் பார்த்துப் பார்த்து நடப்பதென்பது இயலாது. முடியவே முடியாது. மஹா கஷ்டம்!

சிதம்பரம் எங்களுக்குப் பக்கத்து டவுன். ஹைஸ்கூல் முடித்து, அங்கே போய் படிச்சப்ப, போகவர இரயிலுங்கிறது ஆயிடுச்சு. சொல்ல போனா கொஞ்சம் வசதியானதும் கூட! மூன்று மாதத்திற்கு ஆறு ரூபாய்! அந்த பாஸில் அந்த மார்க்கமாக போகும்வரும் எந்த ரயிலிலும் போகலாம் வரலாம்! வசதியோ வசதி! அலுக்கவும் அலுக்காது! ஒரு ரயிலுப் பார்க்க எல்லா ரயிலிலும் பாதிக்குப்பாதி பெண் பயணிங்க! தினைக்கும் வேற வேற! எப்படி.... . அலுக்கும்?

காலையில், ஏழரை ரயிலில் போனா, கல்லூரி முடிந்து மாலை ஐந்தரைக்கு ரயிலேறி இருட்டும்முன் ஊர் திரும்பிடலாம். வீட்டிலும் நிம்மதி. ஆனா, சில கிழமைகளில் வீடு

திரும்பும் ரயிலை தெரிந்தே தவறவிட்டுடுவேன். அப்படி அதைவிடுகிற போது இரவு எட்டரைக்குதான் வீடுன்னு ஆயிடும். இப்படி, நான் இரயிலை தவறவிடும் தினங்களில் அந்த டவுனில் சிவாஜி கணேசனின் புதியப் படம் வெளிவந்திருக்கும். அல்லது, அவர் நடித்தப் படம் ஏதேனும் வெற்றிகரமாக தொடர்ந்து ஓடிக் கொண்டிருக்கும். புதியப் படம் என்றால் முதல் நாள் முதல்காட்சி! தொடர்ந்து ஓடும் வெற்றிப்படமென்றால், அதனைத் திரும்பத் திரும்ப பார்த்தாக வேண்டிய கட்டாயமாகிப் போகும். 'சிவாஜி கணேசனின் தீவிரரசிகள்!' என்கிற அடையாளத்தை எப்போதும் மங்கவே விட்டுவிடக் கூடாது! அதற்கு வேண்டி அன்றைக்கு நிறைய முயற்சிகளும், யுத்திகளும், சிலபல தியாகங்கள் கூட தேவையாக இருந்தது! ஊர் திரும்பும் ரயிலை தவறவிடுவதென்பது அப்படியான தியாகங்களில் ஒன்று!

அப்படி பார்க்கப்படும் படத்தில், எங்கள் நடிகர் திலகத்தை வணக்கம் போடும்வரை ரசியோ ரசின்னு ரசித்துவிட்டு, ஸ்டேசனுக்கு ஓட்டமும் நடையுமாக வந்தா... ஊர் திரும்பும் வழக்கமான ரயில் கூப்பிடும் தூரத்தில் போய்கொண்டிருக்கும். அதைத் தவறவிட்ட உறுத்தல் அப்போதுதான் தலைக்கேறும். அதனைத் தணிக்கும் முகமாக, ஸ்டேசன் பிளாட்பாரத்தில், இந்தப் பக்கத்துக்கும் அந்தப் பக்கத்துமாக எங்க சிவாஜி ஸ்டைலில் சிகிரெட்டைப் பற்ற வைத்துக் கொண்டு; பார்த்தப் படத்தில் கண்ட அவரது புதிய ஓயில்நடைபோட்டு, பிளாட்பாரத்தில் காணும் பெண் பயணிகளுக்கு மார்க் போடுவது நடக்கும். சந்தர்ப்ப வசத்தில் அத்தருணம் பார்க்க பெண் பயணிகள் அற்றுபோகும் பட்சம், பிளாட்பாரத்திற்கும் அந்தப் பக்கமாக காணப்படும் வெற்றுதிடலில் குடிசை போட்டு தங்கி, சதா உலாத்திக் கொண்டிருக்கும் குறவம்ச அழகுகளுக்கு மார்க் போடுவதும் உண்டு! டால்டாடின்னிலான தொங்கும் பையினை, இரண்டுப்பக்கமும் தொங்கவிட்டப்படிக்கு; நிமிர்ந்த நேர்பார்த்த நடையிட்டு, கவர்ச்சியான அப் பைகள் குலுங்க இங்கும் அங்குமாக திரிவார்கள். மனசாட்சிக்கு பயந்து நாளிடும் மார்க்... என்கிறோ என்கிறேன் என்கிறிவிடும்! இந்தக்காலத்து ஐஸ்வரியாராய்களும், அந்தக் கால ஜோதிலட்சமிகளும் அவர்களுள் சர்வசாதாரணம்!

பிளாட்பாரத்தில் நடந்த நடப்பில் கால்வலியெடுக்கும் நேரம், பிளாட்பாரத்தின் மையம் பார்க்க, சிதம்பரத்தில் உள்ள 'மாணிக்க வாசகப் பதிப்பகம்' நிர்மாணித்திருக்கும் புத்தகக்கடை, கூட்டமேயற்று பிரமாதப்படுத்தி கொண்டிருக்கும்! அங்கே நின்றப்படிக்கு கால்களை ஓய்வெடுக்க விட்டுவிட்டு, கண்களை மட்டும் மேச்சலில் விடுவேன். உயர் ஸ்டீல் ஒன்றின் மேல் வைக்கப்பட்டிருக்கும் சதுரமான பெரிய மரத்தட்டில் தினசரிகள், வாராந்திரிகள், பம்பாயிலிருந்து வரும் ஆங்கில இதழ்கள் என்பன பரப்பப்பட்டிருக்கும். இவற்றை மிஞ்சும் விதமாக, மரபீரோ தட்டுகளில் அடுக்கடுக்காக நெடுங்குத்து வாக்கில், புத்தகத்தின் பின்வரும்பு எழுத்துக்கள் தெரிகிறபடிக்கு அடுக்கப்பட்டிருக்கும் அப்புத்தகங்கள் அத்தனையையும் தட்டாது கண்கள் கவனம் கொள்ளும்! சென்ற முறை கண்ட புத்தகங்கள் அங்கே இருக்கிறதா? விற்று தீர்ந்துவிட்டதாயென்றும் கூடுதல் கவனம் செய்யும்! எல்லோரின் பார்வைபடும் மையவரிசையில் 'அரும்புகள்' என்கிற நாவல் அதிகத்திற்கும் அதிகம் அடுக்கப்பட்டிருக்கும். 'அரும்புகள்' என்கிற அந்த நாவலைப் பற்றியோ; அதை எழுதிய எழுத்துலகமேதை வெங்கடராம பற்றியோ அன்றைக்கெனக்கு ஒன்றுமே தெரியாது! கடைசியாக, புத்தகக் கடைக்காரன் முகம் சுழிக்கக் கூடாதேயென்று, அங்கே பரப்பப்பட்டிருக்கும் ஆங்கில இதழ்களில்... இலஸ்டேட் வீக்லியோ, ஃபெமினாவோ, ஸ்கிரீனோ அல்லது பிளிட்லோ ஏதேனும் ஒன்றை வாங்கி கொண்டு நகர்வேன்.

இன்னும் நேரம் இருக்கும் பட்சம், என்னையொத்த, நான் பார்த்துவந்த அதேப் படத்தை என்னை மாதிரியே ஏழாவது தடவையாக, அதுவும் வணக்கம் போடும்வரை கண்கொட்டாமல் இண்டு இடுக்குகளில் சிவாஜி தெரிகிறாராயென பார்த்து சலித்து, என்னை மாதிரியே ரயிலை தவறவிட்ட என் சகமாணவ நண்பர்களும், நடிகர் திலகத்தின் ரசிகத் தீவிரவாதிகளுமான சிலரிடம், பிளாட்பார பெஞ்ஜில், ஹாயாக சாய்ந்து உட்கார்ந்தப்படிக்கு சற்றுமுன் பார்த்தப் படத்தில் சிவாஜி நின்றது, நடந்தது, சிகிரட் பிடித்தது, புருவத்தை வளைத்தப்படிக்கு பேசியது, ஸ்டிரியோ சவுண்ட் எஃபெக்டில் மூக்கை உறிஞ்சியது, சிரித்து கொண்டே

அழுதது, அழுது கொண்டே சிரித்தது, அம்மா செத்துப் போன காட்சியில் தியேட்டரே கிடுகிடுக்க கதறி மாய்ந்தது என்று எதையும் ஒண்ணுவிடாம பேசியுமே போம்! 'இந்தப் படத்த ஆஸ்கருக்கு அனுப்பிவச்சாங்கனா நிச்சயம் 'அவாட்' கிடைக்கும்'ன்னு எல்லோரும் ஒத்துமொத்தமா அபிப்பிராயப்பட, நாங்கள் போகவேண்டிய ரயிலும் வந்துடும்.

வழக்கமான நேரத்தில் வீட்டுக்கு திரும்பாத பேரனின் நினைவில், என் பாட்டியின் பாசப்பதட்டம் ஊரில் ஜூராய் தொடங்கிடும்! வழக்கமாக திரும்பும் ரயிலை தவறவிடும் பேரன், அடுத்த ரயிலில் வந்து விடுவது வழக்கம்தானே, அப்படி அவன் அடிக்கடி செய்வனாக இருக்கத்தானே செய்கிறான்... என்கிற யதார்த்த மனநிலை கொண்டு தைரியமாக இருக்கவே மாட்டார். மணி ஐந்தேழுக்கால் தாண்டிட்டா போதும், புள்ளையை இன்னும் காணலையே, என்னச்சோ ஏதாச்சோன்னு புலம்ப ஆரம்பிச்சுடுவாங்க. 'அவன் என்ன சின்னப் புள்ளையா? எல்லாம் வருவான்'னு என் அம்மா, என் பாட்டிக்கிட்ட எடுத்து சொல்லத்தான் செய்வாங்க. ஆனா அது என் பாட்டியின் காதுல் ஏறாது.

"புள்ளையக் காணோமேன்னு நான் பதறிகிட்டு இருக்கேன்... இவளுக்கு ஏதாவது புரியுதா... ? பெத்தவ இப்படியா கல்லுமாதிரி இருப்பா? எனக்கும் மேல பதட்டமா இருக்கவேணாம்? காகாசுக்கு ஆள அடிக்கிற காலமா இருக்கு இப்ப!"ன்னு அம்மாவ பாட்டி திட்டவும்; "இவன் மத்தவங்ககிட்ட வீண்வம்பு வளத்து யாரையும் அடிக்காம வந்தா பத்தாதா?"ன்னு என் அம்மா கேட்கவும் கேட்பாங்க. "புள்ளைய அப்படில்லாம் சொல்லக்கூடாது"ன்னு பாட்டி திரும்பவும் திட்ட, அதோடு அவுங்க அடங்கிடுவாங்க.

'அல்லா... என்புள்ளைக்கு ஒண்ணும் ஆயிடக் கூடாது' ன்னு குல்ஹுவல்லாவும், யாசீனும் மனசிற்குள் ஓதியப்படிக்கு, துப்பட்டிய எடுத்துப் போட்டு கொண்டு, "எங்க தாஜப் பாத்திங்களா? எம்பேரனைப் பாத்திங்களா"ன்னு, வீட்டில் இருந்து ஒரு மைல் அளவில் இருக்கும் ரயில்வே ஸ்டேசனுக்கு புலம்பியப்படியே புறப்பட்டு வந்துடுவாங்க. அங்கங்க தங்கள் வீட்டு வாசலில் நிற்கும் சில அம்மாக்களுக்கு என் பாட்டி நல்லா தெரிஞ்சவங்களா இருப்பாங்க, அவுங்களாம்

"ரஹுமானிக்கா... இந்தப்பாரு நீ ஊட்டுக்கு போ... புள்ளை இந்த ரயிலுல வராட்டி என்ன.. ? அடுத்த ரயிலுல்ல வந்துட்டுப் போறான்" என்று சொல்லத்தான் செய்வார்கள். என் பாட்டி கேட்டாத்தானே!

என் பாட்டி என்மீது கொண்டிருந்த பாசத்தின் வீச்சு முழுமையும் நான் சொல்லக் கூடுமென்றால், அத்தனைச் சீக்கிரம் யாரும் நம்பிவிடமாட்டார்கள்! அவர்களின் கண்ணுக்குள்ளே கொஞ்சம்போல இடம்னு இருந்துச்சுன்னா, என்னை தரையிலே இறங்க விட்டிருக்க மாட்டாங்க!

என்மீது இத்தனைக்கு செல்லமான பாட்டியுடனும், பாசத்த நெஞ்சில் அடக்கி வைத்திருக்க பழகிக் கொண்ட அம்மாவுடனும் விடிந்த, அந்தப் பொன்னான பெருநாள் காலைகளை என்றைக்கும் என்னால் மறக்கவே முடியாது. அந்தக் காலைகளை இன்றைக்கு நினைவுகொள்கிற போது, வாழ்வின் அபூர்வ தருணங்களை அன்றைக்கே தரிசித்து முடித்துவிட்டதாக தோன்றுகிறது!

அப்பல்லாம் பெருநாளன்னா, இரவு இரண்டுமணிக்கே 'அடுப்பாங்கரை'யில் பாத்திரங்களின் சலசலப்பு சப்தங்கள் கேட்டு கொண்டே இருக்கும். விடிய இருக்கிற பெருநாளை அந்தச் சப்தங்கள்தான் வடிவமைத்துக் கொண்டிருப்பது மாதிரி! காலை ஐந்து, ஐந்தரைமணிக்கெல்லாம் ஏழைப்பாளைகள் பெருநாள் பண்டப்பலகாரங்களை வாங்கவும், பெருநாள்காசு வாங்கவுமென ஒன்றன்பின் ஒன்றாக வர தொடங்கிவிடுவாங்க! இதுவல்லாமல், இன்னொரு சாராரின் வரவு இன்னும் முன்னாடியே, மணி 'மூணு'க்கெல்லாம் தொடங்கிவிடும்! எங்க ஒப்பரைரைச் சேர்ந்த, ஏழ்மையும் நிராதரமான முதியப் பெண்கள் 'ஃபித்னா காசு' வாங்க வரதொடங்குவார்கள்! இவர்களுக்கு, என் அம்மாவாகட்டும், பாட்டியாகட்டும் மிகுந்த மட்டுமரியாதையோடும் பௌவியமாகவும் காசுபணம் தந்து அவர்களை வழியனுப்பி வைக்கும் அடக்கம் தனித்துவம் கொண்டதாக இருக்கும். இப்படியான பெருநாளின் துவக்கக் காரியங்களை எதிர்கொண்டு செயலாற்றும் பொருட்டு, நள்ளிரவு நேரத்தில் எழும் சப்தங்களினால் வீடு சலனப்பட்டுக் கொண்டிருப்பதை தவிர்க்க முடியாது.

அன்றைய நாட்களில், இரவின் நேரங்களில் நண்பர்களோடு அப்படியொரு பேச்சாக பேசி தீர்த்து நள்ளிரவில் தூங்க போகும் பழக்கம்கொண்ட நான், பெருநாளுக்கு முந்தைய இரவுகளில் 'அதுக்கும் இதுக்குமாக' கூடுதலாக நேரத்தை விரயம் செய்துவிட்டு, நள்ளிரவு ஒருமணி வாக்கில்தான் படுக்கை! பெருநாள் காலையென்று பாட்டி எழுப்பிவிடும் அந்த அதிகாலையில் எழுவதென்பது கஷ்டம். முடியவும் முடியாது.

'அதுக்கும் இதுக்குமாக' வென்று இங்கே சொல்லாமல் நான் நழுவுவதென்பது, இதனை வாசிக்கும் நல்லவர்கள் என்பவர்கள் முகம் சுழிக்கக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான். அதனை இங்கே விவரித்து சொல்வதற்கு அத்தனை நாகரீகமானதில்லைதான். நீங்கள் வித்தியாசமாக கருதாதபட்சம், விவரித்து சொல்வதில் எனக்கும் ஆட்சேபனை இல்லை. நிஜத்தில், அதனைச் சொல்ல இத்தனை பீடிகைகளும் அநாவசியம். அத்தனை பெரிதான விசயமும் இல்லை! கலாச்சாரத்தை நாம் இறுகயணிந்து திரிவதால், நான் அடக்கிவாசிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

பெருநாள் அன்று சாயந்திரம் எத்தனை மணிக்கு, எங்கே கிளம்புவது? யார் யாரெல்லாம் போகிறோம்? நம் நீரோட்டத்தில் இந்த வருடம் புதிதாக சங்கமிப்பது யார் யார்? அந்தப் பையன்களின் தகுதிகள் என்னென்ன? வயதுக்குவந்துவிட்டார்களா? முக்கியமாக, ரகசியங்களை காப்பார்களா? பக்கத்து டவுனில் பார்க்கப்போகிற படம் என்ன? யார் படமது? அண்ணி யார்? அதன்பின்னர் பஸ்ஸை பிடித்து கிளிவேட்டைக்கு போகும் புண்ணிய ஸ்தலம் எது? வடக்கா? மேற்கா? வைத்தீஸ்வரன் கோவிலுக்கு நாளைக்கு வேண்டாம். நாம் திருந்தணும் என்று அக்கறைகொள்ளும் அந்த நல்லவர்களில் சிலர், நாளைக்கு அங்கே கட்டாயம்! அவர்களை நாம் சிரமத்திற்கு உள்ளாக்கக் கூடாது. நம்மை திறம்பட வழிப்படுத்திய புண்ணியத்திற்காகவாவது அவர்களை நாம் மதித்தே ஆகணும்!" இப்படி நாங்கள் பலதையும் பேசி சிரித்துவிட்டு, அடுத்தக்கட்டத்திற்கு நகர்வோம். 'சரி, எங்கேதான் போவது? பாண்டியா... ? வேணாம், போர் அடிச்சுப் போச்சு, கடலூரும் அப்படிதான். அங்கே ஒரு இடம் பாக்கியில்லை.

போனவருஷம் போன விருதாசலம் கொஞ்சமும் கூட சரியில்லை, எதிரேயே போலீஸ் ஸ்டேஷன் வேறு! சரி, கள்ளக்குறிச்சி... ம்... , ஓ. கே!'

"ஆமாம். அங்கத்திய 'கி. ரி. ஜி. 'தான் பெஸ்ட். போய்வந்தவர்கள் கதைகதையாக சொல்கிறார்கள்! சொர்க்கம்னா சொர்க்கம் அப்படியொரு சொர்க்கமாம்!" இதனை வழிமொழிந்த ஹமீதே, தீர்மானமும் செய்தான். அவன் சொன்னால் நான் மறுப்பே சொல்ல மாட்டேன். திட்டுவானே என்பதற்காக அல்ல, இந்த தீர்மானத்தை அவன் மூலம் சொல்ல வைத்ததே நான்தானே! எங்க அரசியலில் இதல்லாம் ரொம்ப சகஜம்.

"கி. ரி. ஜி. ன்னா என்னண்ணே அர்த்தம்?" புதிதாக எங்களோடு இணைந்து, ஆகுமான வேலைகளை செய்து கொண்டிருந்த புதுப் பையன், இக்பாலிடம் கேட்டான். "இந்தப்பாருடா, அது லாட்ஜ் பெயரு" என்றான் இக்பால். பையனின் சந்தேகம் தீர்ந்ததாக தெரியவில்லை. குழப்பம் இன்னும் அதிகமாகி போனதை அவனது முகம் காட்டியது. "சும்மா தெரிஞ்சுக்க கேட்டா..." என்றான் மறுபடியும். "இப்ப நீ தெரிஞ்சுகிட்டு என்னடா ஆவபோது. நாளைக்கு இவன் நம்மகூட வேணாய்யா..." என்று சப்தம் கொடுத்தான் ஜெகபர் அலி. பையன் ஒடுங்கிப் போய் நிற்கவும், "மாப்ள நான் சொல்றன் இங்கே வா"ன்னு ஹமீது அவனை கிட்டக்க அழைத்து, அணைத்தப்படிக்கு செக்ஸ் கலந்த வேடிக்கையான ஓர் அர்த்தத்தை சொல்லவும் எல்லோரும் சிரித்தார்கள். அந்தப் புதுசு, "என்ன ஹமீது?"ன்னு சிலும்பினான். அவனை இன்னும் நெருக்கமாக அணைத்தப்படிக்கு, "அங்க, ஆந்திரா, கேரளா, தமிழ்நாடுன்னு அயிட்டங்க வரதால, அந்த லாட்ஜுக்கு அப்படியொரு பெருடா மாப்ள!" என்று சமாளிக்க, புதுசு முகத்தில் மலர்ச்சி. சாலக்குள மடுவில் அமர்ந்து, இரவின் நேரம்கழிக்கும் அன்றைய இத்தியாதிகளான சங்கதிகள் இவ்வளவுதான்! இதனையே திரும்பத் திரும்ப பேசி முடித்து, வீடு பார்க்கப் போகிற போது மணி ஒண்ணு!

"இப்படி தூங்குறானே... இப்படி தூங்குறானே கறியெல்லாம் வித்துடுமே" என்கிற பாட்டியின் குரல் மூணுமணி தொட்டே கேட்டுக் கொண்டு இருக்கும்.

சலுகையாக பாட்டியிடம் எதையாவது சொல்லி இன்னும் கொஞ்ச நேரம் தூங்கலாம் என்றாலும், பெருநாள்காலை என்பதால் சில காரணங்கள்தொட்டு வேறு வழியில்லாமல் எழுந்துவிட வேண்டியிருக்கும்.

எழுந்து பத்துலக்குகிறேனோ இல்லையோ, அம்மா கொண்டாந்து தரும் காப்பித்தண்ணியை விறுவிறுவென்று குடித்து முடிப்பேன். குடிப்பதற்கு முன்னடியே, பெருநாள்கு கறி வாங்கவென்று நேற்றே புளிபோட்டு விளக்கி ரெடியாக இருக்கும், பெரியசைஸ் பித்தளைத் தூக்குவாளி ஒன்றை மூடியிட்டு கொடுப்பார்கள். வாங்கப்போற கறியின் அளவுக்கு, இத்தனைப் பெரிய தூக்குவாளி எதுக்கென்று அவுங்களுக்கு விளங்காது! பெருநாள் கறிவாங்கனுமென்றால்... பெரிய தூக்குவாளி! வீட்டு சம்பிரதாயமாகவே போய்விட்டது! வாராவாரம் வெள்ளிக்கிழமையில் முக்கால் கிலோ கறி வாங்குவோமென்றால், இன்னைக்கு அது ஒன்னரை! அவ்வளவுதான். அதுக்குதான் இத்தனை பெரிய தூக்குவாளி! மனதிற்குள் நினைத்து சிரித்துக் கொள்வதைத் தவிர வேறு வழியில்லை!

அந்த தூக்குவாளி, கனமுன்னா கனம் அப்படியொரு கனம்கனக்கும்! சைக்கிள் கேரியரில் வைக்க முடியாது. வழக்கி தொலையும். ஹேண்ட் பாரில் மாட்ட முயற்சிக்கலாம். ஆனா, சைக்கிளை திருப்புவதில் சங்கடமுண்டு. எப்படியேனும் தட்டாது அதை நான் எடுத்தே போயாகணும். தப்ப முடியாது. அத்தா மலேசியா சஃபராளி. நாலுவருஷத்துக்கு ஆறுமாதம்தான் அவருக்கு ஊரும் உறவும்! தம்பிகள் சிறுவர்கள். நான்தான் குடும்பத்தின் மூத்தப்பிள்ளை! ஆண்பிள்ளை! வேறுவழியே இல்லாத போது, எப்படி நான் தப்பிக்க முடியும்?

"சீக்கிரம் போப்பா, வித்துடும், இல்லேந்திட போறான். கவனமா பாத்துவாங்கு பொட்டாடெ குடுத்திடப் போறான், கடாட்டுக் கறியா, விதை தொங்குதான்னு கவனி. தைச்சுகிச்சு வைச்சிருக்கப்பானுங்க. தண்ணியெத்தாமப் பாத்துக்க. இருடல் தெரியாதுன்னு எலும்பாகிலும்பா கொடுத்துடுவானுங்க, கவனமா கிட்டநின்னு பார்த்து வாங்கு. எடைபோடுறப்ப உன்னிப்பா கவனி, அங்கயிங்க பராக்குப் பார்த்துட்டு நிக்காதே.

சின்னப் புள்ளன்னு ஏமாற்றிடுவானுங்க ஏமாற்றி, எதுக்கும் நாலு பெரியவங்களை கேட்டு வாங்குப்பா. அங்கே, நம்ம பள்ளிவாசல் தெரு வகாபு நின்னானா அவன்கிட்ட சொல்லி வாங்கு. நல்லதா வாங்கி கொடுப்பான். சீக்கிரம் கிளம்பு, போனமா வந்தமான்னு இரி. கவனமா கேட்டுக்க, பொட்டாட்டு கறிய வாங்கிட்டு வந்தியோ... அவ்வளவுதான் பார்த்துக்க. வெந்து தொலையாது. நீ திருப்ப போய் கொடுத்துட்டு, வேற கறித்தான் வாங்கிட்டு வரமாதிரி ஆயிடும். ஓட்டிக்குரெட்டி வேலை. " பாட்டி சொல்ல சொல்ல கேட்டுக்கத்தான் வேணும். மறுத்து பேசி வம்பு வளர்க்கலாம் முடியாது.

என் பாட்டி, நோம்பு பெருநாள்க்கு முந்திய மூன்று கிழமைகளும் 'இஹத்திகாஃப்' இருக்கிறவர்! நோன்பின் இருபத்தியேழம் கிழமை இரவு 'தராபியா' தொழுதுவிட்டு, சட்டிப்பாளை அறைக்குள் நுழைபவர், பின் பெருநாள் பிறை பார்க்கப்படும்வரை யார் கண்ணிலும் படமாட்டார்! இடைப்பட்ட நாட்களில், அவர்கள் நோன்பு வைக்கவும், நோன்பு திறக்கவும் 'ஔபனங்களை' அந்த அறையின் வாயில் நிலையருகில் வைத்துவிட்டால் போதும். அவர்களது கைமட்டும் துளாவி எடுத்துக் கொள்ளும். உபாதைகள் சார்ந்த சங்கதிகளெல்லாம், எல்லோரும் தூங்கியப் பிறகு, யார் கண்ணிலும் படாமல் கொல்லைக்கு! நாங்களும் எங்கப் பாட்டியைப் பார்க்க எந்தவொரு முயற்சியும் செய்யக் கூடாது. அது ஹராம்.

இந்த 'இஹத்திகாஃப்' குறித்து இல்லாம் கூறும் சரத்து என்னவென்றல்லாம் எனக்கு சுத்தமா தெரியாது. இறந்த பிறகு, கொண்டு போய் வைக்கப்படும் 'மைத்தாங்குழி'யில் இருப்பதற்கான பயிற்சி அதுவென சில பெரியவர்கள் சொல்ல கேட்டிருக்கிறேன். அவ்வளவுதான். அதுக்கு மேல் எனக்கு எதுவும் தெரியாது! எனக்குத் தெரிந்து வருஷம் தவறாமல் இந்த 'இஹத்திகாஃப்' இருக்கிறவர் என்பாட்டி! அவரது பேரன் நான், அதைப்பற்றி ஒண்ணும் தெரியாமல்! இப்பக்கூட, ராத்திரி இஹத்திகாஃப் முடித்து, கொண்ட அலுப்பு தீருவதற்கு முன்னே பெருநாள் வேலையென துரிதப்பணியில் இருக்கிறார்! என்னை ஆயத்தப்படுத்த அல்லாடிக் கொண்டும் இருக்கிறார்! அவரிடம் நான் என்னத்தை

மறுத்து பேச முடியும்? அதைவிட வேறு பாவம்னு ஒண்ணு இருக்க முடியுமா? அந்த நேரத்தில், எனக்கு ஒண்ணே ஒண்ணுதான் தோணும். வெளியே போனா போதும்!

"சீக்கிரமா போயிட்டு சீக்கிரமா வா... குளிச்சுட்டு ஃபஜுரு தொழும் போணும்" வாசல் தாண்டும்வரை திரும்பத் திரும்ப பிறப்பித்துக் கொண்டே இருக்கும் அவர்களது கட்டளைகளால் கோபம் தாங்காது. முடியாமல் முகத்தைக்காட்டினாலோ, "இல்லடா... பெருநாள் காலையில் ஃபஜுரு தொழுது துவாகேட்டாத்தான், அல்லா உடனடியாக புலாக்கிவைப்பாணு. 'வல்லிசம்பூ' சொல்வாங்க. நல்லவங்க பெரியவங்கண்ணு நீ அவுங்களை போய் பார்த்தால்! அவுங்க சொன்னாங்கண்ணு, எதுத்த வீட்டு மல்லிகா புள்ளிங்க மூணுபேரும் பெருநாள் காலையில் ஃபஜுரு தொழுவ என்னமா போவதுங்கண்ணு பார்த்திருக்கல!? ஒருவருஷமாவது பெருநாள் அன்னிக்கி அவுங்க பஜுரு தொழுவாம விட்டதப் பார்த்திருக்கியா? அதனால்தான் அல்லா அவுங்களுக்கு ரஹ்மத்தையும் பரக்கத்தையும் அள்ளி அள்ளித்தரான்! அவுங்களைப் பார்த்தாவது பாடம் படிச்சிக்கவேணாம்? அவுங்களை மாதிரி கடைக்கண்ணி வைச்ச நம்மளும் பெரிய ஆளாவணும், நாலுகாசு சம்பாதிக்கணுமுண்ணு நினைடா. நாம நினைச்சாதான் அல்லா கைக்கூடவப்பான். தூண்டுனாதான் துணைப் புரிவான். சீக்கிரம் போயிட்டுவந்து ஃபஜுரு தொழுவப் போ. போறயிடத்தில கூட்டாணிங்க கிட்ட வீண்பேச்சு பேசுகிட்டு நிக்காத. என்ன புரியுதா?" விடிக்காலையென்றும் பாராது இந்த 'அறகட்டளை' என்னமோ செய்யும். ஏண்டா இந்தப் பெருநாள்காலை வந்து படுத்துதுண்ணும் தோணும்,

"சரி... சரி.. நான் போயிட்டு வறேம்மா... "

"யத்தா இருட்டா இருக்கு, பார்த்துப் போ, பாத்து வா, எதிரல் காருகண்ணி வந்தா... ஓரமா நின்னு, அப்பறமா போவனுப்பா.. என்ன புரியுதா?" என் பாட்டியின் குரலை கேட்டும் கேட்காத மாதிரி விடுவிடுவென சைக்கிளில் ஏறிவிடுவேன். பரபரக்க, உடல் தானா உந்தும். அப்புறமும், அவர்களது கருணை குரல், ரொம்ப தூரத்துக்கு கேட்டப்படியே இருக்கும்.

கறிக் கடையை தேடி, சின்னக்கடை

தெரு பள்ளிவாசல் பக்கம் போனா, இரவென்றோ, மணி மூணரை என்றோ பாராது, ஒரு பெருங்கூட்டம் அந்தக் கடையில் கறிவெட்டுபவனை சூழ்ந்தப்படிக்கு குய்யோ முய்யோவென கத்திக் கொண்டு கிடக்கும். அந்த நேரத்தில் கறி வாங்கிக் கொண்டு போகாது போனால், பெருநாளே விடியாது போய்விடுமென அச்சம்கொண்டவர்களின் சூழல் மாதிரி தோணும்! எது எப்படி இருந்தாலும் இந்நேரத்தில் இப்படியா எல்லோரும் வந்து குவிந்துவிடுவது! எல்லா வீட்டிலும் பாட்டிகள் இருப்பார்களோ என்னவோ! கிட்டத்தட்ட ஊர் ஒப்பரையை சேர்ந்த எல்லா வீட்டுக்காரர்களும், அந்த நேரத்தில் அங்கே ஆஜர்!

அந்தப் பெரும்கூட்டம், கூட்டத்திற்கேயுரிய நெறிமுறைப்படிக்கு தாறுமாறான சப்தங்களுடன் தள்ளுமுல்லல் தொடர்ந்து அமளித்துமளிப்படுத்தி கொண்டிருக்கும். 'எனக்கு கை சப்பையில் போடு' 'தொடைக்கறியா கொடு' 'கொழுப்பு வேணாம்' 'யோவ் சையதுகனி... , இன்னிக்காவது கடாடு அறுத்திருக்கல?' 'இரண்டு மணியிலேந்து நான் நிக்கிறேன் தெரியுமா?' இந்த அலையெழும்பலுக்கு இடையில் கறிக்கடைக்காரரான சையதுகனியின் குரலும் பெருத்து ஒலிக்கும்.

"இப்படி நீங்கயெல்லாம் சுத்தி நின்னு கலாட்டா பண்ணுனா... நான் எப்படி கறிவெட்டுறது? எப்படிண்ணு எடைபோடுறது?" சில நேரம் தனது உதவிக்கு நிற்கும் அய்யாப்பிள்ளையை திட்டோ திட்டுண்ணு திட்டியப்படிக்கும் இருப்பார். கவனித்துகேட்டா, அவரது திட்டிகள் அனைத்தும் கறிவாங்க ரகளைச் செய்துகொண்டு இருப்பவர்களை மறைமுகமாக சாடுவதாகவே இருக்கும். அப்படி அவர் ஜாடைமாதையாக சாடுவது எங்க மக்களுக்கு புரிந்தாலும்தான் என்ன? அந்த நேரத்தில் அவர்களுக்கு கோபமெல்லாம் வராது. 'சையதுகனி அப்படித்தான் கத்துவார்' என்று துடைத்துவிட்டுக் கொள்வார்கள்! பின்னே பெருநாள் கறிவாங்க வேண்டாமா? கறி இல்லாமல் பெருநாளும்தான் ஏது!? பெருநாளே கறிகடையில்தான் களைக்கட்டவே துவங்குகிறது!

எதிரே உள்ள டீக்கடை, கறிக்கடையின் இன்றைய மஹா உன்னத விசேசத்தை முன்னிட்டு அந்த நேரத்தில் திறக்கப்பட்டிருக்கும். டீ

மேடையில் கலீயுர்ஜமான் என்கிற 'கல்குல்' நின்றபடியே, மயக்கத்தின் கிறக்கத்தையும், தூக்கத்தின் வசீகரிப்பையும் அனுபவித்து கொண்டு இருப்பான்! இரவு குடித்த வேலிமுட்டி' இன்னும் அவனைப் படுத்திக் கொண்டிருக்கும். கடையின் முன்புறமுள்ள வேப்பமரத்தடியில் போடப்பட்டிருக்கும் மரபெஞ்சில் ஏற்கனவே என் சினேகிதங்கள் வந்து அமர்ந்திருக்க, நான் உட்கார இடுப்பை கொஞ்சம் நக்கரித்து இடம் காமிப்பார்கள். 'கல் குலு... 'ன்னு அழுத்தம் கொடுத்து குரல் எழுப்பினால்... டீ வரும்! அப்புறம் புகை.

"ஏன் இப்பாலு, சையதுகனி கடா ஏதாவது போட்டிருக்கானா என்ன?"

"ராத்திரி எட்டுமணிக்கு நாலு கடாவ கொண்டுவந்து எல்லோரும் பாக்கறமாதிரி அந்த லைட்டுமரத்துல கட்டினான்! அந்தோ கட்டிக்கிடக்கு பாரு! அந்த நாலும்தான்! தெரியுதா... ? இன்னும் அதை அவுக்கக்கூட இல்ல. ஆனா ராத்திரி பன்னிரண்டு மணியிலிருந்து எங்கிருந்தோ அறுத்துக் கொண்டுவந்து அறுத்துக் கொண்டுவந்து மாட்டான். அவ்வளவும் வித்துகிட்டுதான் இருக்கு! ஏன் தாஜி... நீ அங்க போனியே... என்ன சொன்னான்?"

"கொஞ்ச நேரம் போய் உட்காருங்க தம்பி. கூப்புடுறேன் என்றான்!"

"இங்கே எல்லாத்தையும் அப்படி சொல்லித்தான் உட்கார வச்சிருக்கான். அதையும் இதையும் கொடுத்தா, அறுத்துக் கொண்டுவந்து மாட்டுற தொடையெல்லாம் காணாமபோயிடுங்கிற பயம் அவனுக்கு இருக்குமுல்ல!"

ஒரு வருஷ பெருநாளுக்கு அப்படித்தான் ஆச்சு. அதோட சையதுகனி எங்ககிட்ட அடங்கிட்டான். லைட்டு கம்பத்துல கட்டப்பட்டிருந்த கடாக்களை அய்யாப்பிள்ளை அவுத்து அழைச்சுகிட்டு போவது தெரிந்தது.

"அப்ப அவன் கட்டாயம் கூப்பிடுவானு சொல்ற?"

"கட்டாயம் கூப்பிடுவான். "

ராத்திரி சாலக்குளக்கர மடுவுல உட்கார்ந்து பேசிய பேச்சு தொடர்ந்தது. கள்ளக்குறிச்சி 'கி.

ரி. ஜி. ' குள்ளே சுத்திக் கொண்டிருக்கும் போது, சையதுகனி கூப்பிட்டு அனுப்பினார். எங்ககூட நின்ன பையன் ஒருவன், என் தூக்குவாளியெ சைக்கிளில் இருந்து பொறுப்பாக எடுத்துப் போய் கறிவாங்கிவந்து, சைக்கிள் கேரியரில் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு, "வாங்கியாச்சண்ணே" என்றபடி எல்லோருக்கும் டீ சொல்ல போனான். 'யாரு இந்தப் பையன்?' என்று யோசித்துப் பார்க்கவும், ராத்திரி 'கி. ரி. ஜி. 'க்கு விளக்கம் கேட்ட பையன் இவனென புரிந்தது.

"ஏன் இப்பாலு, கறிவாங்கிட்டு வந்து கொடுத்துட்டு, பணம் வாங்காம போறான்?" என்று கேட்க, "அட நீ ஒண்ணுய்யா... ரெண்டு நாளா அவன்தான் இங்க எல்லோருக்கும் செலவு செய்துகிட்டு இருக்கான்! பெருநாளைக்கு நம்ம கூட வெளிய வர ஜோருல இருக்காரு அவரு!" "ஏதுய்யா அவனுக்கு இவ்வளவு பணம்?" "தங்கச்சி கழுத்துல கிடந்த செயின எடுத்து வித்துட்டான்ல! நம்ம ஹமீதுதான் சிதம்பரத்து அழைத்து போயி வித்து கொடுத்துருக்காரு" அந்தப் பையன் டீ கொண்டுவந்து எல்லோருக்கும் கொடுத்தான். அவனிடம் 'உன் பேரு என்ன?'னு கேட்கவும், 'ஹிதாயத்துல்லா' என்றான்.

வீட்டுக்குப் போக சைக்கிளை தொட்ட போது, பெருநாள் காலையின் 'சங்கையான' ஃபஜூரு பாங்கு பக்கத்தில் கேட்டது!

வெற்றிகரமாக கறியை கொண்டு போய் பாட்டியிடம் கொடுத்தவுடன், "சீக்கிரம் குளிச்சுமுழுவிட்டு புதுகைலி கட்டிக்கிட்டு ஃபஜூருக்கு போயிட்டுவாத்தா" என்று என்னை துரிதப்படுத்த, துண்டை எடுத்துக் கொண்டு கொல்லைக்கதவை திறந்து கிணற்றடிக்கு போகிற போது, கறியை 'ஜஹானில்' கவிழ்த்து, சொன்னப்படிக்கு வாங்கியாந்திருக்கானாண்ணு பார்ப்பது தெரியும். "புள்ள நல்லாத்தான் பாத்து வாங்கியாந்திருக்கான்!" என்று வியந்தப்படிக்கு, "வகாபு கிட்டக்க இருந்தா வாங்கி கொடுத்தான்?" என்று பாட்டி கேட்கவும், "கறிகடைக்காரன் இவனுக்கு பயந்து, நல்லதா கொடுத்திருப்பான்"னு அம்மா சொல்வது காதில் விழும்.

இந்த அம்மா எப்படி இப்படி மோப்பம் பிடித்த மாதிரி கணக்கா சொல்லாங்க? என்று நினைக்கவும், வியப்பும் கோபமும் சேர்ந்துவரும்.

அம்மாவ நான் முறைக்கவும் அவுங்க சிரிப்பாங்க. கொல்லைக்கதவை சாத்த முற்படும் வேளையில், "ஏம்பா வீடல் பைப்படியிலேயே குளிச்சா என்ன? இருடல் பூச்சுப் பொட்டு கிடக்குமுல்ல" என்பார் என் பாட்டி. அதனை காதில்போட்டு கொள்ளாமல் கதவை அறைந்து சாத்திவிட்டு, கிணத்தடிக்கு போய் குளிர குளிர நாலைந்து வாளி தண்ணிரை இறைத்து தலைவழியே விட்டுக் கொள்கிற போதுதான், இன்றைய விடிக்காலையிலிருந்து கொண்ட பரபரப்பு ஜில்லென்றாகி, நிதானம் தெளிவுறும் நேரம்... பள்ளியில் இருந்து 'தூக்கத்தைவிட தொழுகை மேலானது' கேட்கும்.

அந்தக் காலையில், சுழியானோடு காப்பித்தண்ணி, புதுக் கைலி, புதுச் சட்டை, தலைக்கு தொப்பி! அப்புறம் ஃபஜார் தொழுகை, கூட்டுதுவா, தனிதுவா, வீட்டுக்கு வந்து எல்லாத்துக்கும் சலாம், திரும்பவும் இரண்டரை மணி அவகாசத்திற்குள் வேறொரு புத்தாடை, தொப்பி சகிதமாக ஒன்பதுமணி பார்க்க பெருநாள் தொழுகை, விரும்புவோர்கெல்லாம் தசபு கொடுத்து உடன் கட்டிப் பிடித்து மாறோடு மாரணைத்தணைத்து பெருநாள் வாழ்த்துக்களும் கூறி, ஊர்ப்பணம், எதிர்ப்படும் ஏழைகளுக்கு காசுபணம்! நண்பர்களோடு கொஞ்ச நேர சிரிப்பு பேச்சு என்று எல்லாவற்றையும் முடித்து வீட்டுக்கு வர, எங்க தெரு பெண்களுக்கான பெருநாள் தொழுகை எங்க வீட்டில் நடந்தேறிக் கொண்டிருக்கும்! என் பாட்டிதான் தொழுகை நடாத்திக் கொண்டிருப்பார்! அத் தொழுகை முடிந்து தெருப் பெண்கள் கலைகிற வேளை, பாட்டியின் கால்களிலும், அம்மாவின் கால்களிலும் தலைச் சாய்த்து, தொட்டு ஒற்றிக் கொண்டு அவர்களின் ஆசியை பெற்றவனாய்... பெரிய நிம்மதி! பெருநாள் காலை கிட்டத்தட்ட முடிவுக்கு வந்த மாதிரி. இனி விசேஷ விசேஷங்கள் எல்லாம் மாலைதான்! அதற்கு இன்னும் ஆறுமணி அவகாசம் இருக்கு. அதுவரை நல்லவனாய் என் பொழுதுகள் பெரும் தூக்கத்தில் கழியும்.

இப்போதெல்லாம் பெருநாள் என்பது இன்னொரு நாளாக போய்விட்டது! நிஜமாகவே நல்லவனாக மாறிவிட்டேனோ என்னவோ! ஆனாலும், பெருநாள் காலையின் பரபரப்புகள் இன்னும் மிச்சம் இருப்பதாகத்தான் தெரிகிறது!

கடந்த பெருநாளுக்கு நான் ஊரில் இருந்தேன்.

அன்றைக்கு நான் விழித்ததே ஆறரைக்குதான். விடியற்காலை ஐந்து மணியில் இருந்து வீட்டுக்கு ஏகப்பட்ட செல்கால்கள். என் மகங்கள் தொடர்ந்து பேசி கொண்டிருப்பதை அரைத் தூக்கத்தில் அனுமானிக்க முடிந்தது. பெருநாள் வாழ்த்துக்கள் இப்பவெல்லாம் செல்வழியே பெருக்கெடுத்து கொண்டிருப்பதால், மகள் பேசிய தொடர் பேச்சுகளை நான் பொருட்படுத்தவில்லை. திரும்பித் திரும்பி படுத்து தூங்கவே முயற்சித்து கொண்டிருந்தேன். சற்று நேரத்தில் என் செல்லும் அலறியது. ஸ்கிரினை மட்டும் பார்த்தேன். பக்கத்து 'பங்குணார்' கிராமத்தில் இருக்கும் என் உறவுகார இளைஞர் ஒருவர்! நல்லப் பகலில் அவரோடான நேர் பேச்சின் போது, நான் தலைக்குடுப்பது போதாதென்று பெருநாள் விடிற்காலையும் அதுவுமாக, அதுவும் செல்லில்! பொறுப்பாக செல்லை அடக்கிவிட்டு மீண்டும் தூங்கவே முயற்சித்தேன். என்றாலும் தூக்கம் போய்விட்டது. முகம் கழுவிவிட்டு காப்பிக்கு உட்கார்ந்திருந்த போது, காப்பியோடு வந்த என்மனைவி, "ஊரே அல்லோலப்படுது நீங்க என்னென்னா இப்படி தூங்குறீங்களே?" என்றாள்.

"ஏன்... இன்னிக்கி, பெருநாளை இல்லன்னு பள்ளிவாசல்ல சொல்லிட்டாங்களா என்ன?" என்றேன். முறைத்தாள். "பின்னே எதுக்குன்னு அல்லோகலப் படுதாம்?"

"உங்களுக்கு எப்பப்பாத்தாலும் இந்த 'கோணக்கா மாணக்கா' பேச்சுதான்! சொல்றத முழுசா... என்னான்னு கேட்டுத் தொலையணும்." என்றாள்.

"சரி ரஹமத்துன்னிஸா... முழுசா சொல்லு."

"கோன்ல விற்குதே மருதாணி... ! அந்த மருதாணியை பெருநா ராத்திரி இட்டுக்கிட்ட நம்முஸ்லிம்பொண்டுகளும், சிறு புள்ளைகளும் எல்லா ஊர்லயும் கொத்துக்கொத்தாக செத்துட்டு இருக்காங்களாம்! எல்லா ஊரு ஆஸ்பத்திரிலேயும் கூட்டமுன்னா... கூட்டம் தாங்கலையாம்! எல்லோரையும் காபாத்தமுடியாம தவிக்கிறாங்களாம்! நம்மப் பக்கத்துல யாராவது அப்படி கோன்மருதாணி இட்டிருந்தா... எலுமிச்சப் பழத்த போட்டு தேச்சி எடுத்துடுங்கன்னு, போன்மேல போன்

பறக்குது. நீங்க என்னன்னா சவகாசமா தூங்கி எழுதிரிச்சி நொட்டணம் பேசிகிட்டு இருக்கிங்க!"

"என்னடி, பெருநா காலையுமா... அதுவுமா... பைத்தியக்காரத்தனமா பேசிகிட்டு இருக்க!?"

"நஜ்மு... , உங்க அத்தா கேட்க மாட்டேங்குது பாரு! நா சொல்லி என்னிக்கி அது கேட்டுச்சி? நீயே வந்து சொல்லு. "

என் பெரியமகள் வந்து, கிட்டத்தட்ட அதே தகவலைத்தான் சொன்னாள்! மூணுமணியில் இருந்து டி.வி.யில இந்தச் செய்தியை சொல்றானாம். அதுவும் குழப்பமாதான் சொல்றானாம்! சாவப்பற்றி சொல்லலையாம்! ஆனா, புங்கணூரிலிருக்கும் உறவுக்காரரான 'மல்லுக்குடி மருமகப்பிள்ளை' இரவு ரெண்டுமணியிலேந்தே அப்பப்ப எல்லா செய்திகளையும் தீர அறிஞ்சி, செல்லில் கூப்பிட்டு சொல்லியப்படிக்கு இருக்காராம்! எந்தந்த ஊரில் எத்தனை சாவென்னு!

காலையென்றும் பாராது, முகம் குப்பென்று வேர்த்துவிட்டது. மண்டைக்குள்ளே சூடு வேறு! எங்கமதத்தினர் மீது விரோதம் பாராட்டுபவர்களின் அழித்தொழிக்கும் நயவஞ்சக அரசியலாக இருக்குமோ? ம்ஹும்... இருக்காது. இத்தனைக்கு கீழ்த்தரமாக எவரும் திட்டம் வகுத்து பலி கொள்ளமாட்டார்கள். நம்மவர்களின் புரிதலும், உறளலும் நாம் அறியாததா! அது... . உலக மகா பெரிசு! அதற்கு யாராலும் உறைகூட போட முடியாது! நிச்சயம் அப்படித்தான் இருக்கும். அப்படித்தான் இருக்கவும் வேண்டும். இந்த எண்ணம் மனதில் எழவும், கீற்றாய் கொஞ்சம் நிம்மதி!

சந்தர்ப்ப வசமாய், ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக அப்போது கரண்ட் இருந்து கொண்டிருந்தது. கொஞ்சங்காலமாகவே கரண்ட் எங்கவூரில் 'லைவ்'வில் இருப்பது இப்பல்லாம் ஓர் ஆச்சரியமான சங்கதியாகத்தான் போய்விட்டது! லப்டாப்பை ஆன் செய்து, ஃபேஸ்புக்கை திறந்தேன். கோன்மருதாணி கலாட்டாவைப் பற்றி சில பதிவுகள் தென்பட்டது. கடந்த இரவில், பல ஊர்களது அரசு மருத்துவமனைகள் முன்கூடிய கூட்டங்களின் புகைப்படத்தை பிரசுரித்து, தகவல் எழுதி இருந்தார்கள். அந்தச் செய்திகள்

அச்சத்தை மட்டும் பெரிதுப்படுத்துவதாக இருந்தது. விடிகாலையில் போடப்பட்டிருந்த இன்னொருப்பதிவில். மருதாணிச்சாவுகள் குறித்த செய்திகள் அத்தனையும் வீண்வதந்திகளினால் விளைந்தவை என்று விபரமாக எழுதி இருந்தார்கள். இஸ்லாமியர்களை காபந்து செய்ய பரப்பரப்பாக இருக்கும் நூற்று கணக்கான கட்சிகளுள் ஓர் வீராவேசமான கட்சியின் தலைவர் அந்த உண்மையை விளக்கி, அப்பதிவில் விளக்கமும் தந்திருந்தார்! நெஞ்சில் பால்வார்த்த மாதிரி இருந்தது. பெரிய நிம்மதி! மண்டை கொண்ட சூடும் குறையதொடங்கியது. திருமென என்னுடைய செல் சப்தம்காட்ட, ஸ்கிரீனைப் பார்த்தேன். புங்கணூர் மல்லுக்குடி மருமகப் பிள்ளை! மஹா உறவு! தமிழ்நாடு முழுக்க வதந்திப் பரவியதே இவரை போன்றவர்களால்தான்! நான் நிம்மதியை குலைத்து கொள்ள விரும்பாததால், செல்லை ஆலீப் செய்துவிட்டு, பாத்ரூம் போனேன். தடையற முழுமையாக பாரம் இறங்கியது. மீண்டும் பெரியதோர் நிம்மதி!

இப்போ மணிஆறு. பெருநாள் காலையின் அதி அவசியப்பணி நினைவில் எழு, மனைவியிடம் தூக்குவாளியை எடுத்துவரும்படி கேட்டேன். அதெல்லாம் ஒண்ணும் வேணாம், கேரிபேக்கிலேயே வாங்கியந்தா போதுமென்றாள். 'அட... !' யென்று இருந்தது. கிளம்பும் தருவாயில், "கடாட்டு கறிய பார்த்து வாங்கியாங்க, பொட்டாட்டு கறியே கொடுத்திட போறான். " என்றான். "

"ராமுலா. ., இங்கப் பாரு எத்தனைக் காலமா கறிவாங்கிட்டு வறேன்? எனக்குத் தெரியாதா?"

"அதுக்கில்லிங்க, வெளிநாடல் கிடந்துட்டு வந்திருக்கிங்களே, உள்நாட்டு நடப்ப மறந்திருப்பிங்களோன்னுதான்... . "

"சரி சரி"ன்னு மனைவியின் வாயையடைத்தேன். அவள் விடுவதாக இல்லை. "மணி ஆறாச்சு! ஃபஜ்ருக்கும் போகல, கறிக்கடையில கறியும் இன்னேரத்துல இருக்கோ இல்லையோ! வித்துட்டுப் போனாலும் போயிருப்பான்!" என்றாள். "போனா போயிட்டுப் போறானுங்க. குடியா முழுக்கிடும்?" "பெருநா காலையே பேசற பேச்சப்பாரு!" என்றாள். நான், விடுவிடுவென

டிஸ்கவரை கிளப்பினேன். ஐந்தாவது நிமிடத்தில் கறிக்கடை! கடையும் இருந்தது, கறியும் இருந்தது! ஆனா, நான் எதிர்பார்த்த மாதிரி கூட்டம்தான் இல்லை!

கறிக்கடை பையனைப் பார்த்து "ஏன்டா.. கூட்டமே இல்லை? ரெண்டுமணியில் இருந்து எல்லோரும் கறி வாங்கிட்டு போயிருறதாலயா?" என்று கேட்டேன்.

"அட நீங்க ஒண்ணுணை. ஐஞ்சுமணி வாக்கிலதான் நா கடையை தொறந்தேன். ஐஞ்சரைக்குத்தான் கறியே கடைக்கு வந்துச்சு! கறிக்கடை யாவரம் ஜேஜேன்னு நடந்ததல்லாம் அப்பதான்! எங்க பெரியத்தா சையதுகனி, இதே இடத்தில் பெருநாளன்னா குறைஞ்சது பதினாறு ஆடாவது போடுவாரு! இப்ப.. மூணு நாலுதான்! இப்பல்லாம் எங்கண்ண விரும்பி கறி வாங்குறாங்க? யார கேட்டாலும் கொலஸ்ட்ராலுங்கிறாங்க, இல்லன்னா சுகருங்கிறாங்க! அதோ அங்கப் பாருங்கண்ணு வளைவில் இருந்த 'சுருணா சிக்கன்' கடையை காண்பித்தான், அங்கே கூட்டம் நின்றது.

"என்னண்ண பார்த்தியா கோழிக்கடையில் கூட்டத்த? அது வேறு யாருல்ல, என் மாமா கடைத்தான்! என் மாமா நூர் முகம்மதை உங்களுக்குத்தான் தெரியுமேனே! இப்பல்லாம் சிக்கனதான் எல்லோரும் விரும்பி வாங்கிட்டுப் போறாங்க!"ன்னு சலித்து கொண்டான். பரவாயில்லையேன்னு தோணியது.

"சரி, டைமாச்சு.. எனக்கு கறிகொடு. "

"என்னண்ண... பயணம் போயிட்டு வந்திருக்கே, ஒன்கிட்ட கொஞ்ச நேரம் பேசலாண்ணுப் பார்த்தா நீ பறக்கிறீய?"

"பெருநாளும் அதுவுமா யாவாரத்தப் பாருடா! இன்னொரு நாளைக்கு வறேன். சவகாசமா பேசலாம். "

"சரிண்ண, எவ்வளவு வேணும்?"

"ரெண்டு கிலோ போடு"

சிரிச்சுகிட்டே கூடமாட உதவிக்கு நின்ன அவன் மகன அழைத்தான், "ஐப்பாரு... உள்ளவுள்ள வாளியிலிருந்து கைசப்பையை எடுடா, அண்ணனுக்கு கறி கொடுக்கணும்"

என்றான். கைசப்பை வந்தது. சிரிச்சுகிட்டே வாங்கி கொக்கியில் மாட்டி, சிரிச்சுகிட்டே கறியை கழிச்சு எடையில் போட்டான். எதற்கெடுத்தாலும் இப்படி அவன் சிரித்து மாய்வதில் பெரிய அர்த்தமில்லாமில்லை. சிரிப்பது அவன் கூடப் பொறந்தது. என்ன...? அவன் மையத்துவீட்டுக்கு போனாதான் விபரீதம்!

"டேய் இங்கப் பாரு, நீ சிரிப்பது இருக்கட்டும். நான் சொல்றத கவனி, பொட்டாட்டு கறியெகறியே கொடுத்து தொலைச்சிடாதே, வீடல அவயென்ன புடுங்குப்புடுங்குன்னு புடுங்கியெடுத்துடுவா! தெரியுதா?" என்றேன்.

அவன், இப்ப வழக்கத்த மீறி, பலமா சிரிச்சுடே சொன்னான், "அண்ணை இப்ப எங்கண்ண பொட்டாட்டு கிடைக்குது? எவனும் அத விக்க மாட்டேங்குறானுங்க!. ஆடு வளர்க்கிறவங்களாம், குழுவா சேர்ந்து பேங்குல லோன்வாங்கி வளர்க்குறதால... , பொட்டாடுகளை விக்கக் கூடாதுன்னு பேங்குகாரங்க சொல்லிட்டாங்களாம்! பொட்டாடுதான் அடிப்படையான நிரந்திர லாபமாம்! அதை சொல்லிதான் லோனே தரானாம்! முந்தில்லாம் பொட்டாட்டுக் குட்டிய மலிவா கொடுப்பாங்க, நாங்களும் ரெண்டுக்காசு பார்த்தோம். இப்ப அதுவும் இல்லாம போச்சு. அதனாலதான் கறிக்கு இப்ப விலை ஏறிடுச்சு!" என்றான்.

"பெட்ரோல் டீசல் வெல ஏறினதாலலெ... கறிவெல ஏறிடுச்சுன்னு சொன்னாங்க?" என்றேன்.

"என்னெண்ண விளாடுற? அது கோழிக்குண்ணை! அதுதானே, லாரில நாமக்கல்லிருந்து வருது!" என்றான்.

பணத்த எடுத்து எண்ணிக் கொடுக்கிறப்ப, நான் சிரிச்சேன். என் பாட்டிக் காலத்து பெருநாளர் காலைகள் நினைவில் மின்னலாக வந்து போக, சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. கண் பார்க்க எத்தனை மாற்றங்கள் !! காலம்தான் மயனா!?

"ஏனெ... சிரிக்கிற?"

"ஒண்ணுல்லடா... "
